

ОТАЦ

У теби Исус два пута умире
из истих убеђења, драги оче:
Први пут је умро када сам рођен,
други пут ће умрети када будем
напунио тридесет и трећу.

(За три године ти ћеш умрети.
Једном ћу о томе написати песму.)

Овде сам да се ослободим речи:
што више пишем, мање говорим;
што мање пишем, више говорим;
што више пишем, више ћутим;
што мање пишем, мање ћутим.

(До сада си могао да схватиш
да дрводеља никада није писао.)

Ако до тада не родим, не брини,
пустићу га да умре у мени.
У тренутку смрти са крста његовог тела
украшћу трње и клинове за своје песме.

KILL THE KING, FEEL THE QUEEN

Морамо да убијемо наше очеве
пре него што нас кастрирају у име
кротитељства које оштри ножеве
и проповеда старе дисциплине.

Недостојни трпезе тиранина, у важан дан
судбину ћелије делиће битанге, кретени и генији.
Ту где крче стомаци, расту они и њихова глад
баждари апетит одмазде у сопственој режији.

Време је да се окрене пешчаник
и сруши њихово дивно краљевство, браћо драга;
у протицању последњег зрна песка уским грлом обнове.

Да се на њиховим руинама подигне споменик
нашим мајкама које нам испред собног прага
кришом доносе остатке обеда и храбре нас за велике снове.

УМЕТНОСТ БАЛАНСИРАЊА

Променило се дисање – више не лежим.
Ноћ ми својим индигом пресликава модрицу.
Са капом и јакном у стану
ређам скинуте скалпове пуног месеца.

Води у џезви пружам шансу да прокључа.
Осушени листови менте тону у облаку паре,
капиларне силе боје течност и ослобађају арому.

Испијам врућу текућину
и балансирам мисли на гласним жицама:
Одакле долази потреба за писањем:
Кад нешто желиш да кажеш, не кажеш, већ запишеш.

Док ово пишем тамо негде пуца химен;
док ово пишем расписују се избори;
док ово пишем сиротишта су тесна;
док ово пишем нож чека на трибинама.

Хватамо стварност у свом скривању,
у њеном напору да пресвуче се у речи.
Полустварност – мимикрија неухватљивог.

Једном додирнут очима текст постаје мој,
али никада до краја освојен.

Изгубиш мање ако учиниш нешто.
Изгубиш више ако учиниш ништа.

СТЕНОГРАМ СТРЕПЊЕ

У утроби је коцка,
у тој коцки лебди точак,
у точку живи хрчак
који окреће ми стомак.
Жилама не струји крв,
сенка дише октан;
спонтан немир, дува црв
ветар неспокоја.

Свануће за скоро два сата,
гледам кроз прозор без спрата,
отварам врата и – Парка
са маказама и – сад,
баш када схватам да падам,
зној ставља параф на чаршав,
будим се балав и хладан
– још није дан.

Пузим низ предсобље мрака,
учмала влага и задах,
кичма на игли од стакла,
па губим дах.
Метроном груди што пара,
дрво у кавез ребара,
детлић резбарију справља
– и то је страх.

Рад сам да га преместим у пету
Ахилову, али где ћу
ако стигне ме врх стреле?
– Немам где.
Или, да га пребацим у шесту?
– Убрзањем смрти већу
славу дрхти без поделе
певан гнев!

САСТАНАК НАСЛЕПО

Случајан као сусрет осмеха сунца
и одсеченог нокта месеца
на мушеми јутра,
улепљеној мрвама звезда
од обневиделог обеда,
у равнодневици пролећног помрачења,
док поленском грозницом пуца
жица деветоструне лире
и увија се на чивијама као стидна длака
развратне музе без биографије.

И не питај ме да причам о меланхолији,
нисам Ларс фон Трир, ја то не умем.
То се осећа, о томе се посредно говори.
То је *saudade*, то ти не разумеш.
Уосталом, ево ти моја чланска карта,
отиђи у библиотеку и на моје име узми
и читај Васка Попу и Јулију Кристеву.
Или, једноставно, слушај *фаго*.

20. мај 2015.